

Гората клони навежда
 и тихом думи нарежа :
 — Под моите гъсти букаци
 лежат до триста юнаци,
 все отбор млади момчета —
 хайдушка българска чета.
 На кръста — тънки пищови,
 на пояс — остри ножове.
 На рамо — огнени пушки,
 в сърцата — пламък хайдушки,
 Камък им нощем възглаве,
 постилки — горски дъбрави,
 и верно либе — букака,
 от враг да пази юнака . . .

Гората клони навежда
 и тихом думи нарежда :
 — Кажете триста юнаци,
 соколи с бели калпаци,
 кой ви в гората проводи,
 кой ви дружината води ?
 — Горо ле, горо юнашка,
 ти наша майко селяшка,
 Никола води дружина
 и своите братя седмина,
 Никола, млада войвода,
 на бунт повдига народа,
 да тръгне и да въстане
 от турци майка да брани
 да пазят честта народна
 и своята земя свободна . . .